

foreningen og for de samvirkende Fagforbund vil finde, at de ganske sikkert ere omtrent ens, idet det er Forudsætningen, at de Foreninger, der slutte sig til de samvirkende Fagforbund, kun kunne udmelde sig med et Aars Varsel, og det samme er Tilfældet med Arbejdsgiverforeningen. Derimod er der den Forskel, at de samvirkende Fagforbund ikke have Magt til at idømme de enkelte Foreninger Bøder, hverken store eller smaa. Det have vi ikke, og vi finde heller ikke nogen Anledning til nogen Sinds at komme ind paa det. Det vilde ogsaa være ganske umuligt at faa Forholdene ordnede anderledes inden for Forening end saaledes, at der er en Adgang til at gaa sin Vej, og man vil ikke i de enkelte smaa Led kunne forhindre dette, thi man vil aldrig kunne finde Midler, hvorved man kan holde de enkelte Medlemmer i Afdelingen.

Selv om man siger, at Afdelingen ikke kan gaa ud af Hovedorganisationen, kan man ikke forhindre de enkelte Medlemmer i at udmelde sig og derved unddrage sig Hovedorganisationens Indflydelse, og dette gælder lige saa vel Arbejdsgiverne som Arbejderne. Det er godtgjort ved en Dom, som faldt for kort Tid siden. Man har i Smedemesterforeningen i Kjøbenhavn sagsøgt nogle Medlemmer — jeg kender et af dem — fordi de ikke vilde deltage i den Lockout, der fandt Sted i dette Fag i 1897. Det omtalte Medlem traadte ud af Foreningen og vilde ikke deltage i Lockouten. Foreningen har søgt ham ved Retten, men ved Retten blev han frikendt. Altsaa konstateredes det her, at de enkelte Medlemmer ikke vare bundne til Foreningen længere, end de selv ønskede at være Medlemmer. Jeg tror derfor ikke, man har Ret til at sige, at Arbejdernes Organisation i saa Henseende ikke frembyder den samme Sikkerhed og Fasthed som Arbejdsgivernes.

Men i øvrigt maa jeg her gøre opmærksom paa, at — som den højtærede Minister jo meget godt ved, da han kender Sagens Akter saa nøje, og selv har redigeret det Hæfte, som han har paabe-raabt sig, og, som han sagde, har gjort dette upartisk og objektivt — udmeldte Bygningssnedkerne sig først, efter at Arbejdsgiverforeningen havde erklæret Lockout. De raisonnerede saaledes: Vi have en Overenskomst med Bygningssnedkermestrene i Kjøbenhavn; efter den er det forbudt at foretage Lockout eller Strejke; vi have følt os forpligtede til ikke at fore-

tage Strejke, men naar vi ikke ere garanterede mod Lockout, ville vi ogsaa stille os i et fuldstændigt frit Forhold, saaledes at vi selv vilde bestemme Vilkaarene for Arbejdets Genoptagelse for vort Vedkommende, naar Lockouten er sluttet. Det var altsaa en Handling fra Arbejdsgivernes Side, der tvang Bygningssnedkerne til at indtage dette Standpunkt.

Jeg var meget glad ved Ministerens Udtalelser forleden Dag, da han fremhævede, at han ikke vilde blande sig i denne Strid, og at han ved Fremstillingen her i det ofte omtalte Hæfte havde været objektiv, saaledes at enhver ganske objektivt kunde danne sig sin Mening om Stridens, dens Aarsager og dens Forløb, og han stillede sig i en endnu klarere objektiv Belysning ved at fremhæve, at Arbejderne ikke havde vist sig saa objektive. Jeg vilde være meget glad ved dette upartiske og objektive Standpunkt, hvis han havde fastholdt det, men da han i Gaar kom ind paa at tale om Lockouten, forlod han pludselig dette Stade og optraadte, saa vidt jeg opfattede ham, som Advokat for Arbejdsgiverne. Naar man kender denne Sags Forhistorie, vil jeg heller ikke sige, det er saa underligt, at Ministeren gjorde det, saa meget mere, som han havde hørt, at det ærede Medlem for Tisted (N. Andersen) ikke mere vilde indlade sig i Debat herom og maaske har fundet, at det, han sagde til Begrundelse for Arbejdsgivernes Stilling, var lidt for svagt til at kunne begrunde hans overlegne Tavshed over for det, der senere vilde blive sagt.

Den højtærede Minister udtalte, at naar det blev sagt, at denne Lockout kom overraskende, kan det vel være Tilfældet over for den store Offentlighed, men over for dem, for hvem det havde Betydning at vide Besked, kom Lockouten ikke overraskende. Der blev forhandlet fra den 20de April til den 20de Maj, sagde den højtærede Minister. Men dermed forholder det sig saaledes, at der i den nævnte Tid blev vekslet i alt 18 Skrivelser mellem Arbejdsgiverforeningen og de samvirkende Fagforbund. Der har ikke fundet et eneste personligt Møde eller Forhandling Sted mellem Bestyrelserne for disse to Organisationer i den Tid. Af disse Skrivelser omfattede de 14 det Stridspunkt, som vedrørte Snedkerne i de 7 jydskke Byer, og der var Forholdet saaledes, at Hovedledelsen for de samvirkende Fagforbund søgte at faa Forslaget om Overenskomst gennemført, som det blev vedtaget den 13de April. Der var altsaa ikke nogen Dissens